

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 1

1. JANUAR 1922

71. AARGANG

NYTAARS BETRAGTNINGER.

»Himlene, Herre, fortælle Din Ære,
Mesteren prises af Hvælvingen blaa,
Solen og Maanen og Stjernernes Hære
vise os, hvad Dine Hænder formaa.«

»Og Du Herre grundfæstede Jorden af Begyndelsen, og Himlene er Dine Hænders Gerninger. De skulle forgaa, men Du bliver ved, de skulle tilhobe ældes som et Klædebon, ja som et Klæde skal Du sammenrulle dem, og de skulle omskiftes, men Du er den samme, og Dine Aar skulle ikke aflade.«

Ved Aarskiftet loper Tanken ud i det ubegrænsede Rum mere end ved nogen anden Tid. Som Mennesker er vi bevidste om, at der foregaar en Skiftning og Forandring i det hele Univers, som det ikke staar i vor Magt at forhindre, ja:

»Alt, hvad der var, og der er,
og hvad der skal komme,
vækkes, spirer og fødes,
skifter, ældes og dodes.«

Geologien bærer Vidnesbyrd om vor Jords Fortid og de Forandringer, der har fundet Sted i Lobet af dens ukendte Ælde. Den aabenbarer ikke alene sine fysiske Forandringer, men ogsaa Fortidens Generationer, Livsforhold, Kunst og Videnskab. Historien, for saa vidt som den er nedskreven, meddeler os, at der altid har været Strid, Uenighed, Selviskhed, Begærlighed og Herskelyst. Saaledes har en eller flere Nationer for kortere eller længere Tid været den herskende Magt, men med Tiden er de gaaet til Grunde, og andre Nationer har besejret dem og bygget paa deres Ruiner. Der har aldrig været en Tid, hvor man kan sige, at der har været Fred paa denne vor Jord, siden de Ord lod paa den Tid, som man kalder Begyndelsen: »Jeg vil sætte Fjendskab mellem Dig og Mennesket.«

Den ene Slægt og Nation har fulgt den anden indtil vore Dage, og dog, efter Aartusinders Erfaringer, finder vi den samme Mistillid, Selviskhed, Indbildskhed og Ærgerrighed karakterisere Nationerne som i svundne Tider.

Jesus Kristus sagde: »Mener I, at jeg er kommen for at give Fred paa Jorden? Nej, siger jeg Eder, men Tvedragt.« Ja, det har netop været Resultaterne af hans Budskab, fordi Uvidenhed, Fordomme, Traditioner og Herskelyst har karakteriseret Individier og Nationer. Denne Magt har altid gjort sig gældende blandt den store Majoritet af Jordens Beboere, og den gør sig gældende den Dag i Dag.

Herskelyst og Indbildskhed var Aarsagen til den store Verdenskrig, der har bragt saa mange Misforhold i den hele Verden. Store Problemer vedrørende alle Nationer drøftes af de ledende Nationers dygtigste Statsmænd. I alle disse Moder og Diskussioner fremtræder mere og mindre Selviskhed og Mistillid. I Irland fores der en stor Kamp, om det liberale Forslag, som er stillet af Englands dygtigste Statsmand Lloyd George, skal antages eller ikke.

Frankrig er næsten urimelig og ubøielig i sit Erstatningskrav til Tyskland og forøvrigt delvis ude af Harmoni med

England. Den store Herskelyst er meget fremtrædende nu som altid blandt de franske Statsmænd.

Vi kan ikke undlade at komplimentere Præsident Harding og Udenrigsminister Hughes for den store Altruisme, der præger alle deres Bestræbelser.

Præsident Hardings Indbydelse til de ledende Nationer til en Konference i Washington for at drøfte Spørgsmaal vedrørende, direkte og indirekte, alle Nationer, særlig Afrustnings-Spørgsmaalet er enestaaende i Verdens Historie, og vil staa som et evigt Monument i Historiens Blade om den amerikanske Republiks Uselvskhed og fredelskende Aand, ja, dette Forslag er præget af det Budskab, som blev bragt til Hyrderne paa Bethlehems Mark i den skønne Foraarstid af den himmelske Hærskares Mangfoldighed: »Ære være Gud i det Højeste, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed.«

Naar vi tænker paa det omfattende, betydningsfulde og liberale Forslag af Republikens Præsident Harding, saa mindes vi Profeten Michas Ord: »Og han skal domme imellem mange Folkeslag og holde Ret for de vældige Hedningefolk ud i det fjerne; og de skulle omsmede deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive, et Folk skal ikke lofte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere øve sig i Krig. Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figenræ, og ingen skal forfærde dem, thi den Herre Zebaoths Mund har tallet.«

Den amerikanske Republik har loftet Frihedens Banner og fremholder Fredens Oljeblad til alle Folkeslag, og tilbyder alle Mennesker Hjælp paa Betingelser af Retfærdighed, Paa-lidelighed og Troskab.

Hvis alle Folkeslag vil antage Amerikas Tilbud og rette sig efter dette Aar efter Aar, saa vil der ikke gaa mange Generationer hen, forend alle Mennesker vilde bo under sit Vintræ i Fred. Men dersom disse fredelige Forslag forkastes,

vil Verdens store Republik: det Rige, som er anderledes end alle andre Riger, med Magt overvinde al Opposition.

Der ér saaledes betydningsfulde Begivenheder i Vente for alle Nationer, og den eneste Maade at undgaa Guds Mishager, at forkaste al Selviskhed, al Uretfærdighed, al Indbildskhed og al Utroskab og begynde dette nye Aar med den faste Beslutning at adlyde Guds Love, som vil bringe alle lovede Velsignelser af himmelsk og jordisk Betydning.

Forglem aldrig, at Din Tanke er Din Skæbne — at som Du saaer, saa skal der hostes.

Hvis Du lever i fuld Forstaaelse med Guddommen, vil Du kunne følge alle fremtidige Forandringer og Udviklinger og tilfulde forstaa, at Jorden ældes, ligesom Du, og maa modtage den samme Skæbne, thi »det, som har Livet, maa gaa og komme, evigt er ene Rummet, det tomme.« Men han, som sidder paa Tronen, har sagt: »Se, jeg gør alle Ting nye.«

Vi ønsker alle Mennesker et godt og velsignet *Nyt Aar*.

HVOR ER DØDSRIGET?

Herr Redaktor!

De bedes venligst optage nedenstaaende Artikel, og det skulde glæde mig, hvis der blandt »Skandinaviens Stjerne«s Læsere var en eller flere, som vilde tage Spørgsmaalet op og belyse deres Meninger og Anskuelser om denne Sag. Spørgsmaalet har sikkert stor Interesse for alle tænkende Mennesker.

Her i dette jordiske Liv synes det at være umuligt at naa til nogen tilfredsstillende Kundskab om Forholdene hinsides Grænsen af denne Tilværelse, thi ingen af vore Fædre er kommen tilbage og meddelt nogen af os, hvorledes de har det, hvad de bestiller, og hvor deres Opholdssted er.

I Parabelen om den rige Mand og den fattige Lazarus taler Kristus om deres respektive Forhold, at de kunde se hin-

anden, samtale med hinanden, men at der var et stort Svælg befæstet, saa at de ikke kunde besøge hinanden. Apostlen Petrus siger, at Kristus blev levendegjort i Aanden og gik hen og prædikede Evangeliet til Aanderne, som var i Forvaring. Profeten Alma meddeler os, at det blev aabenbaret til ham, at umiddelbart efter Døden gaar alle Mennesker enten til Paradiset eller Hades, og i disse to Opholdssteder vil de forblive fra Døden og til Opstandelsen.

Men hvor er Abrahams Skod? Hvor er Helvede? Hvor er Paradiset? Hvor er Hades? Med et Ord: Hvor er Dødsriget — Aandernes Verden?

Der findes her i Verden saa mange Teologer, som studerer og har studeret Teologien ved Universiteterne, og disse Teologer maa da være videnskabelige paa disse Omraader.

De vil maaske svare: »Vi studerer ikke saadanne Problemer,« men jeg spørger da: »Hvad er det, I studerer og berettiger Eder til at fremtræde som uddannede Teologer?«

Ingen behøver at gaa til et Universitet for at lære at citere Skriftstederne. Jeg ønsker at vide:

Hvor er Dødsriget?

Hvad er de Døde beskæftiget med?

Hvad er deres Fremtidsmuligheder?

X.

DØDEN — OG HVAD DER FØLGER EFTER.

Af Henning Jensen.

(Fra »København«.)

Jeg véd af Erfaring, at intet er saa vanskeligt for en Præst som det at holde *Ligtaler*. Jeg folte det især som ung Kapellan nærmest af Indre Missions Retning. Indre Missions Lære er jo nemlig den, at naar et troende Menneske dør, saa kommer han straks i Himmerig, og naar et vantro Menneske dør, kommer han straks i Helvede til *evig Pine*. — Nu var der i de

Sogne, hvor jeg først var Kapellan for snart 60 Aar siden næsten ingen »troende« efter min indremissionske Opfattelse. Jeg burde altsaa i mine Ligtaler have sendt dem til Helvede næsten allesammen. Men jeg gjorde det ikke. Der var dog, trods min indremissionske Tro, saa meget menneskeligt ved mig, at det *kunde* jeg ikke. Jeg havde allerede den Gang en dunkel Følelse af, at det som er *umenneskeligt*, det er ogsaa *ukristeligt*, og er der noget usommeligt, saa er det Læren om de evige Helvedesstraffe. — Paa den anden Side kunde jeg jo heller ikke med god Samvittighed sige om disse Mennesker, som, efter min Mening, ikke havde Spor af Kristendom, at de var komne til Himmerig. — Derfor var mine Ligtaler en Dans mellem Æg, som man siger. Og det er vistnok de fleste Præsters Ligtaler endnu den Dag i Dag. Vi Præster har en temmelig stor Øvelse i, i vanskelige Tilfælde at kunne danse mellem Æg. — Men det glæder mig, at jeg nu, som gammel Mand, kan konstatere, at jeg allerede som ung Kapellan havde en uklar Forstaaelse af, at Folk, naar de dør, hverken egner sig til at komme i Himmerig eller i Helvede. Den katolske Kirke siger, at de egner sig til at komme i Skærsilden; og det mener jeg er rigtigt, skont jeg vel nok har en anden Opfattelse af, hvad Skærsilden er.

Min Mening er den, at den eneste Forandring, der foregaar med os ved Døden, er den, at vi mister vort jordiske Legeme. Ellers bliver man ved at være ganske den samme som før. Den folkelig-religiøse Opfattelse, at Døden er i Stand til at forvandle selv en ret tarvelig Person til en Slags Engel, den er selvfølgelig ganske forkert. Døden er en Skilsmisse mellem Aand og Kod; den kan selvfølgelig hverken gøre Mennesket værre eller bedre, end han i Forvejen var.

Men nu er der jo Mennesker, som, for os at se, ikke er andet end Kod. Man kan møde dem i de forskelligste Skikkelser. Naar jeg hver Morgen gaar min Tur i Søndermarken, saa træffer jeg om Sommeren stadig nogle sorgelige Skikkelser liggende paa Græsplænerne, sovende eller dosende, tit med

en Flaske eller to ved Siden eller i Lommen. Naar jeg saa spørger mig selv: er der hos disse Mennesker mindste Gnist af Aandsliv? Har de andre Interesser end saadanne, som horer det rent kropslige Liv til? Saa maa jeg svare, at for mig at se er der ikke andet end en af et daarligt Liv mishandlet og skamskændet Krop. Men den Slags Mennesker kan man finde i alle Samfundets Lag og ikke mindst blandt de højeste. Der er ganske vist rent udvortes en uhyre Forskel paa det havarerede Mandfolk eller Fruentimmer, som ligger og sover Rusen ud paa en dugvaad Plæne i Søndermarken, og den Rigmand eller Rigmands-Søn eller Datter, der gør det samme i et med al tænkelig Luksus udstyret Soveværelse; men Forskellen er muligvis kun rent udvortes. Allevegne kan man træffe Mennesker, hvis Liv, for os at se, kun er rent legemligt.

Hvad bliver der nu af saadanne Mennesker, naar de ved Doden mister Legemet? Det er let nok at sige, at de kommer i Helvede for at pines til evig Tid. Men i saa Fald maatte vi ganske opgive Troen paa Guds Kærlighed. En kærlig Gud straffer ikke *blot for at straffe*, eller for at hævne sig. Hvis Gud overhovedet giver sig af med direkte at straffe, saa er det kun, fordi han véd, at Straffen vil fore til et Resultat. Naar vi Forældre straffer vore Born, saa er det ikke for at hævne os paa dem, men for at de skal komme til Erkendelse af, at det, de har gjort, fortjener Straf, og at de i Fremtiden, for deres egen Skyld, maa bære sig anderledes ad.

Men jeg tror aldrig, at Gud giver sig af med at straffe *direkte*. Selv de Mennesker, som jeg her nærmest tænker paa, Mennesker altsaa, som har levet et Liv, der var mere dyrisk end menneskeligt, fordi de kun kendte kodelige og ikke aandelige Nydelser, — selv dem straffer Gud ikke direkte. Han siger ikke til dem, naar de er dode, at nu har han faaet Magt over dem, og nu skal han ordentlig pine dem. Jeg synes dette er en ganske uværdig Forestilling om Gud. Nej, for saadanne Mennesker er *selve Doden* tilstrækkelig Straf; thi naar

de ikke har kendt andre Nydelser end dem, som har været knyttet til Legemet, saa er de jo ilde farne, *naar de ikke mere har noget Kødlegeme*; al deres *Lyst* har været knyttet til dette Legeme, nu er al deres *Lidelse* knyttet til *Manglen* af dette Legeme. Før var det som et *Himmerig* for dem, naar de kunde tilfredsstille alle deres Fordringer til Livsnydelse, — enten disse nu indskrænkede sig til et Par Flasker Brændevin om Dagen, eller de krævede et Liv i overdaadig Luksus —, men *nu*, efter Døden, bliver alle disse Fordringer til Livsnydelse et *Helvede* for dem, thi Redskabet, hvormed de skulde nyde, nemlig *Legemet*, mangler. Det maa være en Tilstand af den yderste Fattigdom. Thi man har ikke haft noget Aandsliv at tage med fra sin jordiske Tilværelse; man har kun haft Interesse for det, der stod i Forbindelse med Legemet. Og nu ligger Legemet og raadner i Graven.

Det er derfor af den største Interesse for os selv, at vi her paa Jorden kan begynde at leve et Aandsliv. Og her har Kirken sin uhyre Betydning. Selv om Kirken paa mange Punkter har taget fejl, selv om den maaske paa mange Punkter er en Karikatur af sand Kristendom, selv om den vedblivende fastholder Dogmer, som intet aandeligt udviklet Menneske i vore Dage kan gaa ind paa uden at gøre Vold paa sig selv, — saa har den haft og har endnu den uhyre Betydning, at den bringer en Mængde Mennesker i Forhold til Aand, som ellers aldrig var kommet det; den har bragt dem til Erkendelse af, at Mennesket ikke bestaar alene af Kod, som en Gang skal dø, men at der i os er en Gnist af guddommelig Oprindelse, som er bestemt til at fortsætte Livet videre. Denne Guddomsgnist synes ganske vist udslukt hos dem, som kun lever for at tilfredsstille Legemets Fornødenheder og Lyster. Men hvem véd, om der ikke ligger en ulmende Gnist under et tykt Lag af Aske. Saadanne Mennesker vil efter Døden ganske sikkert have en meget pinlig Følelse af Fattigdom, fordi de har mistet de eneste Nydelser, de kendte, nemlig dem, der var knyttet til Legemet; de vil altsaa, saa at sige,

være i Helvede eller i Skærsilden. Men det er ikke Gud, der piner os, naar vi, under vor jordiske Tilværelse, lider af en ond Samvittighed, fordi vi paa en eller anden Maade har gjort Uret. Og der er ikke mindste Tvivl om, at denne Pine vil virke som en rensende Ild, en Skærsild, saa de baade faar Lyst og Evne til at udvikle det Aandsliv, som her næsten blev kvalt af Omsorg for Kodlegemet.

NYTAARSHILSEN.

Jeg formoder, der kun er faa tilbage i den danske Mission, som er personlig bekendt med mig, siden jeg i Forening med min Hustru forlod Danmark for ca. 17 Aar siden. Den Følelse, som tilskynder et Medlem af Kirken til at forlade sit Fædreland, er at hjælpe til at opbygge Herrens Hus i Zions Land (Amerika) og at blive delagtiggjort i hellige Ordinancer. Denne Indsamling skal i de sidste Dage foregaa til Amerika, hvor det ny Jerusalem skal opbygges. Jøderne har ogsaa Lofte om, at Herren i de sidste Dage vil indsamle dem til Palæstina, deres Ejendomsland. De, som iagttager Tidens Bevægelser, vil forstaa, at deres Indsamling allerede er i fuld Gang.

Jeg har lige læst Præsident Orson F. Whitneys Meddelelse i »Stjernen« til Medlemmerne i Adspredelsen, og jeg kan sige »Amen« dertil. Han siger, at General-Autoriteternes Raad er »ikke at ile til Zion« for nærværende. Ordet »Zion« er ikke af lokal Betydning; det er det hele amerikanske Fastland.

De industrielle og pekuniære Forhold i Amerika, Staten Utah og omliggende Stater iberegnet, er for Tiden daarligere og særlig ubetryggende for Emigranter uden Kapital. Det er derfor bedre at blive i Fædrelandet, indtil Anledningerne for Arbejde er normale.

Jeg opholdt mig otte Aar i mit Fædreland, efter at jeg

havde annammet Evangeliet, og udforte en 3 Aars Mission, inden jeg fik mit Ønske opfyldt om at rejse hertil. Det kræver Taalmodighed at vente med at se sine Idealer og Formaal realiseret, naar de træder frem for Sindet i et aandeligt fint Skær. Men det er i højeste Grad nødvendigt og vigtigt, at det taalmodige Sind raader. Nationer og Individider loper i højeste Utaalmodighed efter Verdens Ting og mister i det vilde Jagtløb Synet af Guds Rige og dets Klenodier. Utaalmodighed kan meget let forpurre Ens Planer. Vær ikke rastløs efter at komme af Sted, men udfold Guddommeligheden i Indovelsen af Taalmodigheden, som Apostlen Peder paalagde de første Hellige. Man vil da være ifort hele den Helligaands Rustning, naar Tiden kommer, at man, uden at udsætte sig for store Forpligtelser, kan drage til Zion.

Amerika, med sine flere Millioner Arbejdslose, er ikke for Tiden bedre stillet end Danmark til at kunne give Indvandren Arbejde. Det er ikke fordi, at der ikke er tilstrækkelige Indtægtskilder, og at der ikke kunde produceres og forbruges meget mere. Men Verdenskrigen og den dermed opstaaede Finanspolitik's Operationer bærer Skylden derfor. Staten Utah har heller ikke som et Led i den store amerikanske Nation kunnet undgaa at føle Misèren. Her skal ogsaa gores opmærksom paa, for at ingen skal gøre sig altfor store Forventninger, at selv om den rettænkende Del af Befolkningen i Utah vel kan siges at være i Flertal, saa findes der ogsaa mange uretfærdige og ugudelige Mennesker iblandt Statens Befolkning, som let kan foraarsage deres Medmennesker Skuffelser, ligesom det er Tilfældet i Danmark.

Det store aandelige Fortrin, som Klippebjergenes Egne besidder fremfor Danmark, andre Lande og de øvrige Stater i Amerika, er dette, at de, som opholder sig her, kan ved at adlyde Kristi Evangelium nyde det Privilegium at indgaa i Herrens Tempel og modtage de beseglende Ordinancer for de Levende og Døde. Hvad det først og fremmest gælder om, er at have Guds Rige i det indre Menneske, som Jesus sagde

under sin Mission. Han mente ikke dermed den ydre Organisations forbindende Ramme, men alle Præstedømmets Gaver og Kræfter og den Helligaands Lys og Inspiration og Kommunikationen med den himmelske Verden — altsammen Fortrin, som tilhører Guds Rige og dermed det personlige Liv hos ethvert kysk og retskaffent Menneske.

Staa ranke som Herrens Disciple og lad Kristi Lys skinne gennem Eders Levnet og lyse op mellem Tidens Forfald og Udaander. Hvis nogen blandt Eder skulde synde paa en grov Maade, saa er det bedre, at de andre Medlemmer tilgiver og udsletter det af Erindringens Bog, som Herren udsletter det, hvis Vedkommende har angret det og omvender sig til »et rent Levnet«, som ligger i Betydningen af Navnet »Hellige«. Det gælder her som i mange andre Forhold i Livet, som Jesus sagde: »Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse«, thi man kan ikke bestandig synde og bestandig omvende sig efter Forgødtbefindende. Det er den Helligaand absolut imod. Man maa kæmpe for at overvinde, som det blev udpeget de fejlende Menigheder i Johannes Aabenbaring, og blive paa det aandelige Fremskridts Standpunkt, thi først da vil man være i Stand til og beredt paa at deltage i Guds Forjættelser til dem, som overvinder.

Jeg har Lyst til at sige til de unge af begge Kon, som elsker Evangeliet, og som ikke har nogen overskuelig Udsigt til at rejse til Zion: Indgaa hellere Ægteskabsforbindelse *nu* under Landets Lov, forudsat at I kan stifte et godt Hjem.

Til alle Medlemmer af Kirken derovre vil jeg sige: Fortsæt Lobet indtil Enden ligesom Paulus, der ikke var nogen Fanatiker, som skitseret af en Forfatter i Almanaken Danmark, men en frygtløs Guds Tjener, der stred i rolig og overlegen Kraft, og vær ikke modfalden over at blive, hvor I er, om det saaledes skulde være, indtil I falder paa Guds Æres Slagmark. Tvivl ikke om Fremtiden. Eders Navne er nedskrevet paa Herrens Rekord og vil ikke blive forglemte i Herrens Hus' beseglende Handlinger. Og naar Legemets Stav er nedlagt, vil

Eders Aand med det Lys, den Kraft og den Kundskab, hvor- med den stred her i Legemet for Jesus Kristus og hans Sag, indgaa til de Retfærdiges Opholdssted i Aandernes Verden og finde Selskab med den store hvide Skare blandt de Forlostes Tal. Eders Aand vil igen opstaa i Legemet af en bedre Beskaffenhed »i den første Opstandelse« (Joh. Aabenb. 20. Kap.) under Kristi Fredsregering, og formedelst Eders Adlydelse af Guds hellige Principper vil Eders Legeme mæt af Dage blive forandret i en Hast, i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed (Pagtens Bog 63: 49.—52.), hvilket er Guds store Formaal med Menneskets Eksistens, og det var den himmelske Oplysning om disse Mysterier, der fik Herrens Hellige i den tidligere Husholdning til i Fredens Aand at stride og sejre mod Verdens Fordomme og Afguder, mod Løgnens og Bagvaskelsens Ondskab og Uaander og holde fast ved Kristus som Gud aabenbaret i Kød.

Der er en idealistisk Tilbojeligbed i Nutiden, her i Amerika saa vel som andre Steder, til at fremholde det gamle Grækenlands klassiske og høje Kultur som det store Forbillede for Slægten. Jeg saa fornylig, at ogsaa den berømte literære Kritiker og Skribent Georg Brandes holdt en Tale i samme Retning ved sit Halvfjerdsaaars Jubilæum i København. Jeg har Yndest og Agtelse for den alderstegne Forfatters Værker, men lad os ikke glemme, at selv de gamle Digteres, Filosofers og Statsmænds højeste og bedste Idéer og Livssyner kun er Brudstykker af Sandheden, Vejen og Livets Udvikling, at de kun angaar denne Jords — denne telestiale Verdens eller i det højeste den terrestiale Verdens Herligheder. Derimod lad os holde Kristus og Kristi Idealer højest — de personligt sædelige og sociale, som omfatter alt ædelt og skont og kundskabsrigt. Lad os se op til Kristus som Historiens Centralpunkt, som det højest personificerede Ideal, der staar lyslevende for os i det Ny Testamente, og som de Sidste Dages store Profet Joseph Smith ved Aabenbaringens Hjælp har lært os ham at kende paany som den opstandne Frelser,

der igen har talt med en gennemtrængende Rost og Aand, at han igen har talt, som *ingen anden* kunde tale, og vist os Sandheden, Vejen og Livet til Samfundsidealernes Virkeliggørelse og den højeste personlige Kultur.

Med disse Motiveringer lad os ønske hverandre en Glædelig Jul og Højtid paa den Dag, Verden fejrer Kristi Fødsel. Endvidere og ikke mindst lad os hver Dag i det nye Aar ikke alene haabe paa, men at *vi vil* et godt Nytaar for Gud.

Salt Lake City, den 7. December 1921.

Morten A. C. Nicolaysen.

VISDOMSORDET.

Ballerup, 30. November 1921.

Kære Br. P. L. Olsen!

Det var en Fornøjelse at se en lille Artikel af Dem i »Stjernen« igen, især da den behandlede Deres specielle Felt: Ernæringsspørgsmaalet.

Allerede da jeg blev indlemmet i Kirken i Aarhus i 1913, begyndte jeg at efterleve Visdomsordet ved ikke at spise Kod, men blev af de øvrige unge Mænd kun betragtet som en Fanatiker. Nu begynder dette Spørgsmaal at gaa mere ind i Folks Bevidsthed.

I et af de Punkter, De har behandlet, maa jeg imidlertid desværre tage skarpt Afstand fra Dem, og skont svag endnu skriver jeg dette Brev for at paatale det — dog, haaber jeg, uden at De vil tage Anstod deraf: Det kunde af Deres Artikel se ud til, at vi gerne maatte drikke os en Bajer, det vilde der ikke være noget ondt i. Jeg tror ikke selv, at det er Deres Hensigt at fremsætte en saadan Paastand, men jeg skriver for andres Skyld. Lad os klart forstaa, at for enhver Sidste Dages Hellig, ung eller gammel, vil det være aldeles forkasteligt at rore en Bajer.

Br. Olsens Mening angaaende Bajersk Øls og Hvidtols

Forhold til hinanden (jeg har nemlig ogsaa læst en lille Smule Ernæringsfysiologi) er vist heller ikke helt korrekt. Hvidtol gør saamænd ikke Hjernen den ringeste Skade, især ikke *i de smaa Portioner*, hvori det nydes; vor største Ernæringspecialist Hindhede anbefaler det oven i Kobet til Mad: Æggeol o. s. v. Det eneste ondt, jeg har set*) udtalt mod Hvidtol, er, at det skal fremme Blodtilførslen til Underlivet lidt, men det gør netop Bajersk Øl, ikke i ringe, men i meget høj Grad — tænk ogsaa paa de store Vomme, Bajerskoldrikkerne faar.

Siger ikke ogsaa Visdomsordet selv, at af Byggen maa vi fremstille os milde Drikke.

Nej, Br. Olsen, lad os ikke fordømme den stakkels uskyldige Hvidtol, men lad os raabe i Forening: »*Væk med Bajren!*«

Bajren indeholder Gift, og Giften raader De os jo netop til at sky.

Tak iøvrigt for Deres udmærkede Artikel, man forstaar, at De kender til, hvad De skriver om, og bliv ikke vred paa mig for den lille Rettelse.

De gør Ret i at fremhæve, at vi i Visdomsordet har en kostbar Perle, som vi bør vide at skatte efter dens høje Værdi.

Med Hilsen fra Deres Broder i Evangeliet

A. Jacobsen.

ERKENDTLIGHED.

Af Dr. C. L. Olsen,

der som Udlænding tilbragte et Par Aar i »gamle Danmark«.

Der er Vand,

der er Strand,

der er Maager saa hvide

derovre i Danmark, det lille, det blide.

*) Dr. Arnold Møller.

Hvem kan vel glemme
 de Tider der hjemme,
 den Æmhed, den Trofasthed, Venlighed huld,
 der skænkes saa frit og er ægte som Guld?

Ingen Mand
 er i Stand
 til at fatte de Glæder,
 som Dansken for Fremmede altid bereder.
 Venlige Tanker
 og Hjærter, der banker,
 den Fremmede moder, ja, hvor han mon gaa,
 saa han ej forladt og alene skal staa.

»Kom til mit,«
 siges blidt,
 »hold Dit Mod oppe, Kære;
 kom, følg med os hjem, og lader os bære
 en Del af Din Byrde —
 saa gjorde vor Hyrde;
 han følte for andre, ja, indtil han led
 Forsmædelsens Død, som paa Korset han stred.«

Hvilken Aand!
 hvilket Baand,
 der nu knyttes; det binder
 tilsammen saa fast. Ak, hvor Kærlighed vinder!
 Og hvor dog Sindet
 opfriskes af Mindet
 om venlige Handlinger, venlige Ord,
 som tildeles Gæsten i Danmark mod Nord.

DØDSFALD.

Severine Olive Nielsen døde i sit Hjem i Gray, Idaho, den 23. Oktober. Hun blev født i Kristiania, Norge, den 7. Juli 1859, blev Medlem af Kirken i 1868 og rejste til Wisconsin i 1874. Her blev hun gift med Niels Nielsen, og i 1892 flyttede Familien til Utah, hvorfra de i 1904 flyttede til Gray, Idaho. Hun efterlader sig sin Mand og 3 Born. Hun levede og døde som en trofast Sidste. Dages Hellig med Haabet om en herlig Opstandelse. Søster Nielsen havde aldrig meget af denne Verdens Gods, men til Gengæld var hun rig i Evangeliet, som hun efterlevede til sin sidste Stund.

Begravelsen foregik fra Grays Lake Forsamlingshus den 26. Oktober. Ældsterne George Muir, jr., Harry Field, W. W. Tingey, G. Braley og Biskop E. C. Schneider talte ved Baaren. Grays Lake Sangkor udførte smuk Sang, og Graven blev indviet af Biskop Schneider.

(Fra Bikuben.)

Søster *Anna P. Larsen* afgik ved Døden i Odense den 17. December 1921. Hun blev født den 23. Maj 1853 i Hoby, Sverige, og hun blev indlemmet i Kirken den 22. Juli 1911.

Begravelsen fandt Sted den 21. December. Ældste Hans C. Hansen holdt en passende Tale samt indviede Graven.

INDHOLD:

Nytaarsbetragtninger	1	Nytaarshilsen	9
Hvor er Dødsriget?	4	Visdomsordet	13
Døden — og hvad der følger efter	5	Erkendtlighed	14
		Dødsfald	16